

MANAŽÉRSKE MINIMUM

Šéfredaktor istého časopisu poslal raz redaktora, aby urobil interview s niekým, kto by bol príkladom pre tých, ktorí chcú zarábať ozajstnou nefalšovanou prácou. Redaktor sa zamyslel. Do bane sa mu ísť nechcelo. Do železiarni je z Bratislavy ďaleko a pri vysokej peci horúco. Nafotiť dojičku pri ručnom dojení by mohlo vyznievať ako nedostatok techniky v poľnohospodárstve. A zvečniť ju pri elektrickej dojičke by vyzeralo, že nemá čo robiť.

Po „krátkej“ neformálnej porade s kolegami zavesil si na krk foťák, na plece magneták a vykročil do lesa. Kým dorazil k skupine drevorubačov, tí už mali obedňajšiu prestávku.

Hromový buchot z neďalekého lesa vzbudzoval však v skúsenej redaktorskej duši nádej. Keď sa priblížil k mies-

tam, odkiaľ zvuky pochádzali, zistil, že to je ono. Upotený chlapisko, ktorému by svaly závideli aj Jánošík, pevne rozkročený vedľa mohutného stromu, sa rozmachoval veľkou sekerou. Po každom údere sa otriasal nielen strom, ale aj zem. Redaktora to tak zaujalo, že robil zábery z rôznych uhlov a pozícií. Potom zapol magnetofón a začal sa pýtať. Asi po štvrt hodine neúspešnej snahy nadviazať rozhovor vystrčil mikrofón medzi strom a drevorubača. Sekera minula ruku s mikrofónom iba vďaka tomu, že tlaková vlna z úderu odhodila šfúpleho redaktora do bezpečnej vzdialenosti. „Človeče, čo tu robíte?“ Prehovoril konečne hromovým hlasom drevorubač. „Chcem s vami spraviť interview“ – roztraseným hlasom odpovedal ešte roztrasenejší redaktor. „Len vám položím pár otázok“. „Otázky si položte niekde inde, ja musím pracovať“ – nedobytno odvrkol drevorubač.

Majster pera zosmutnel, ale stále sa nevzdával. Vytiahol svoje posledné zbrane – ošúchaný notes a ohryzenú ceruzku – a začal popisovať, čo a ako drevorubač robí.. Keď bol na štvrtej strane, naraz si uvedomil, že drevorubač už aspoň hodinu tĺkol do stromu, ale to na ňom skoro nebolo vidno. „Ako je to možné?“ – pomyslel si a sústredil zrak na sekeru. Tá vyzerala nádherne, mala iba jednu jedinú chybičku – bola tupá ako poleno.

„Počúvajte, prečo si nenabrúsite sekeru?“ Zakričal ako len vládca k valibukovi.

„A kedy, vy mudrlant? Ja nemám čas ani sa najesť, nie to ešte brúsiť sekeru, tak už nezdržujte!!!“

ŠTEFAN HOLAKOVSKÝ

P. S. Možno si teraz myslíte, že sme tento článok zaradili na nesprávnu stranu. Čo už len môže mať spoločné s manažermi? Výskumy však dokazujú, že sa veľa našich manažérov správa podobne ako popisovaný drevorubač. Ich spotené tváre vidno – ich tupé sekery nie. Pracujú do roztrhania tela (často nielen svojho). A čo tak nabrúsiť sekery? Pre nedostatok času však pozvánky na akcie, majúce charakter brúsenia sekier, často končia v smetných košoch. Ako pretať tento začarovaný kruh?

Pripravili sme pre vás seriál článkov, v ktorých sa vám pokúsime ponúknuť rôzne druhy nástrojov na nabrúsenie vašich manažérskych sekier. A aby ste nemali pocit, že manažermi sú iba šéfovia vašich šéfov, aspoň jedna z definícií manažmentu. „Manažment je dosahovanie cieľov pomocou ľudí“.

Čo s tupou
sekerou?